

Arrest

nr. 281 160 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. UNUSYAN
Terhulpensesteenweg 185
1170 WATERMAAL-BOSVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022 waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd (bijlage 59).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaat R. UNUSYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juli 2021 een aanvraag in voor een status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) in zijn hoedanigheid van grensarbeider.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 59).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord die op 06.07.2021 werd ingediend door:

Naam C.(...)

Voorna(am)(en) : I.(...) A.(...)

Nationaliteit : Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, van het recht op klein grensverkeer of van de vernieuwing van zijn recht op klein grensverkeer, in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord :

Gelet op het gegeven dat het Verenigd koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangsperiode, voldoen onderdanen van het Verenigd koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig de artikelen 40, § 2 of 40bis § 2, in samenlezing met artikel 42 § 1 of 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangsperiode op 31.12.2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven/werken.

Betrokkene heeft op 21.04.2021 het verblijfsrecht als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) als grensarbeider aangevraagd.

Artikel 69duodecies, § 3 van het KB van 08.10.1981 stelt de volgende voorwaarden bij een aanvraag voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dienen de in artikel 69undecies, 1° en 2°, bedoelde personen die niet in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf of een geldig document voor grensarbeiders voor het einde van de overgangsperiode, de volgende documenten voor te leggen:

1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;

2° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 § 4, tweede lid, van de wet, indien zij ouder is dan achttien jaar;

3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op verblijf of het recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1°-3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt

4° voor grensarbeiders, het bewijs dat zij de Britse nationaliteit hadden voor het einde van de overgangsperiode.

Het te leveren bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, stemt overeen met datgene bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van hetzelfde koninklijk besluit, d.w.z. het bewijs dat de betrokkene voldeed aan de voorwaarden voor het statuut van werknemer in België of het statuut van zelfstandige in België voor 01.01.2021 zonder er te wonen.

Betrokkene legde de volgende bewijsstukken voor ter staving van zijn aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. een geldig Brits nationaal paspoort, een Brits strafregister met apostille, een arbeidscontract tussen betrokkene en S. M. AG (Zürich), een “amendment agreement” mbt het arbeidscontract tussen betrokkene en S. M. NV (Zwijnaarde), een brief van S. M. NV (Zwijnaarde) d.d. 10.06.2021 met vermelding dat betrokkene regelmatig naar België reist sinds start van zijn tewerkstelling op 01.10.2018, een “Calendar report” met vermelding van de locatie waar betrokkene werkte voor de jaren

2019 en 2020 en een overzicht in Excel van heen en weer reizen tussen Londen en Brussel tussen 04.01.2018 en 29.01.2020.

Ondanks het voorleggen deze bewijsstukken van tewerkstelling, is uit onderzoek van het administratief dossier echter gebleken dat betrokkene niet effectief legaal tewerkgesteld is in België. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Betrokkene is niet gemeld in Dimona bij voorgelegde werkgever, noch op naam, noch op bisnummer, noch in de RIP-lijst van de werkgever. De melding van indiensttreding bij de RSZ moet, wettelijk gezien, verricht zijn vóór de effectieve datum van indiensttreding bij de werkgever. Volgens het amendement bij de arbeidsovereenkomst zou betrokkene sinds 01.10.2018 aan de slag zijn bij de Belgische werkgever S. M. NV maar is echter nooit gemeld bij de RSZ. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van de arbeidsovereenkomst en het amendement bij de arbeidsovereenkomst, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover hij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling in België.

De in het kader van zijn aanvraag verstrekte bewijsstukken van tewerkstelling laten dus niet toe te besluiten dat de betrokkene geacht wordt zijn recht op vrij verkeer van personen als grensarbeider vóór het einde van de overgangsperiode, namelijk op 31-12-2020, uitgeoefend te hebben.

Hij voldoet dus niet aan de voorwaarden om een verblijfsvergunning te krijgen als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 69*undecies* en 69*duodecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in het enig middel van zijn synthesememorie het volgende:

"De verwerende partij verwijst terecht op de hoofdvoorwaarde om het statuut van een begunstigde van het terugtrekkingsakkoord te verkrijgen, met name het recht op vrij verkeer te hebben uitgeoefend als Britse onderdaan voor 31.12.2020. De wijze waarop de uitoefening van dit recht op vrij verkeer dient te worden aangetoond alsook de aan te leveren bewijzen zijn niet uitdrukkelijk geregeld door de wetgeving noch door bijkomende informatiebronnen uitgaande van de verwerende partij.

De documentatie om aan te tonen dat het recht op vrij verkeer is uitgeoefend, is geleverd op basis van de informatie die door de gemeente is verstrekt en in de mate dat de verwerende partij in haar capaciteit van burger redelijkerwijze kon voorzien als noodzakelijk om de overheid in staat te stellen om te beoordelen dat hij het recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

De verzoekende partij heeft gehandeld zoals het verwacht kon worden van een goede burger die zijn plicht tot zorgvuldigheid in acht neemt en aantoonde welke relatie hij heeft met het bedrijf in België waar hij activiteiten uitoefent alsook hoe vaak hij zich in België bevindt aangezien dit de elementen zijn die het uitoefenen van het recht op vrij verkeer aantonen.

De verwerende partij stelt in haar nota dat de verzoekende partij de beslissing inhoudelijk bekritiseert terwijl ze zelf in haar nota ingaat op de sociale zekerheidswetgeving, die trouwens verkeerdelijk wordt geïnterpreteerd in casu.

De Raad is inderdaad bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij haalt een aantal punten door elkaar: het is niet omdat de Dimona-aangifte niet is ingediend, wat trouwens deel uitmaakt van de inhoudelijke motivering wat volgens de verwerende partij deel uitmaakt van de inhoudelijke kritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dat de betrokkene geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en niet kwalificeert als grensarbeider.

Zelfs indien men zou aannemen dat de sociale zekerheidswetgeving niet is nageleefd, dan nog valt het toezicht op de naleving van de sociale zekerheidswetgeving buiten de bevoegdheid van de verwerende partij en dient ze na te gaan of het recht op vrij verkeer is uitgeoefend om een beslissing te nemen inzake het verlenen van het statuut van een grensarbeider in hoofde van de verzoeker.

Het wordt niet betwist dat de overheid alle pertinente elementen van het dossier in overweging dient te nemen bij het uitoefenen van haar taken, rekening houdend met de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust. Echter, indien voor de beoordeling van de aanvraag, de arbeidsrechtelijke positie alsook de sociale zekerheidspositie van de verzoekende partij pertinente elementen zijn, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat de overheid deze elementen met de noodzakelijke kennis van de wetgeving en feiten vaststelt in lijn met de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt de beoordeling van de uitoefening van het recht op vrij verkeer in hoofde van de verzoekende partij hoofdzakelijk te rusten op het al dan niet voorhanden zijn van een aangifte in het Dimona-register. De verwerende partij heeft echter nagelaten om te onderzoeken of een Dimona-aangifte effectief moest worden aangevraagd rekening houdend met de volledige tewerkstellingssituatie van de betrokkene.

Terwijl de verwerende partij wijst op de inhoudelijke kritiek van de verzoeker, doch de materiële motivering vervolgt door de werkgever te bekritisieren voor het ontbreken van de aangiftes voor het volledige directieteam, mist ze het gegeven dat er ten eerste dient te worden vastgesteld of een Dimona-aangifte in concreto van toepassing is. De verwerende partij faalt om deze oefening te maken. Nochtans is dit een redelijke verwachting, voortvloeiende uit de zorgvuldigheidsplicht, aangaande een element van het dossier dat klaarblijkelijk doorslaggevend is voor de beoordeling van de aanvraag van de verzoeker.

De verwerende partij heeft ervoor gekozen om de beoordeling van het recht op vrij verkeer te staven op een Dimona-aangifte terwijl ze nalaat om zelf voldoende inzicht te verwerven in de situatie of om bijkomende uitleg te vragen aan de verzoekende partij. Het is tevens belangrijk erop te wijzen dat de naleving van de regels inzake Dimona-aangiftes in de eerste plaats op de werkgever rust en niet op de werknemers. Anderzijds kan van de verzoekende partij niet worden verwacht dat ze op voorhand kan inschatten dat de overheid haar arbeidsrechtelijke en sociaalrechtelijke positie zou nagaan wanneer deze elementen nooit aan bod zijn gekomen of ter sprake gebracht, en kon de verzoeker dus niet anticiperen op een dergelijk onderzoek.

Indien de verwerende partij met voldoende zorg het addendum van het contract zou gelezen hebben, dan zou het haar duidelijk zijn geworden dat de verzoeker een leidinggevende positie inneemt in het bedrijf en in deze hoedanigheid zelfstandig is. Het is bovendien zeer gemakkelijk na te gaan op basis van openbare KBO gegevens dat de verzoeker belast is met het dagelijks bestuur van S. M. NV.

Naar Belgisch recht worden de leden van het directieteam, die niet in ondergeschikt verband werken, als zelfstandigen gekwalificeerd waardoor een Dimona aangifte niet van toepassing is op deze personen. De verwerende partij had ofwel met de kennis van deze basisregels moeten nagaan of de verzoeker op een legale wijze zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend - daar de verwerende partij vaststelt in haar beslissing dat de verzoeker niet effectief legaal tewerkgesteld is in België - ofwel de vraag naar arbeidsrechtelijke en sociaalrechtelijke positie überhaupt niet in rekening moeten nemen voor het beoordelen van het element van het uitoefenen van het recht op vrij verkeer.

De verwerende partij geeft in haar nota aan dat de overheid geen rekening kan houden met de elementen die niet ter kennis zijn gebracht zoals het bestaan van een AI formulier.

Nochtans werd een Dimona-aangifte nooit gevraagd aan de verzoeker doch heeft de overheid deze opzoeking zelf uitgevoerd. Indien het bestaan van een Dimona-aangifte wel werd gecontroleerd, dan kon de overheid ook het bestaan van een AI formulier nagaan alsook de verplichting om een Dimona aan te vragen. De aanvraag van het statuut van een begunstigde van het terugtrekkingsakkoord als grensarbeider betreft immers per definitie een grensoverschrijdende situatie. Bij eenvoudig nazicht bij de Dienst Internationale Betrekkingen van de RSZ zou blijken dat een AI formulier voorhanden is.

Het middel ter ondersteuning van het verzoekschrift tot vernietiging van de bestreden beslissing wordt afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht in samenlezing met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en de verplichting met volledige kennis van zaken te handelen, alsook de artikels 69undecies en 69duodecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 die de voorwaarden tot het verkrijgen van het statuut van de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord bevestigen.

De Raad moet beoordelen of de overheid bij haar beoordeling uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens: uit de elementen uiteengezet hierboven kan worden afgeleid dat de feitelijke gegevens niet juist zijn. De Raad moet beoordelen of de overheid de feiten correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen: de overheid heeft nagelaten om met voldoende zorg de feiten in hun geheel te bevatten, correct te interpreteren en op basis daarvan tot een redelijke beslissing te komen.

Het middel is bijgevolg gegrond."

Als bijlage bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegt verzoeker een zogeheten A1-certificaat toe van 30 juni 2021, zoals bedoeld in de Europese Verordeningen betreffende de coördinatie van de sociale zekerheidsstelsels (gedinginleidend verzoekschrift, bijlage 6).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 69*duodecies*, §7, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Deze reglementaire bepaling luidt als volgt:

“§ 7.

(...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de betrokkene niet het verblijfsrecht of het recht op klein grensverkeer toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 59.”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 6 juli 2021 heeft aangeboden bij de diensten van de stad Gent met het oog op een aanvraag van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) in zijn hoedanigheid van ‘grensarbeider’. Verzoeker legde een geldig paspoort voor van het Verenigd Koninkrijk, een blanco strafregister, een ‘*employment contract*’ tussen S.(...) M.(...) AG (Zürich) en verzoeker van 11 mei 2016 en een ‘*amendment agreement*’ tussen S.(...) M.(...) NV (Zwijnaarde) en verzoeker van 1 oktober 2018, een ‘*calendar report*’ van Deloitte van 16 juni 2021 met een overzicht van verzoekers arbeidslocaties van 1 januari 2019 tot eind 2020, een overzicht van de verplaatsingen van verzoeker van begin 2018 tot begin 2020 en een schrijven van de CFO van S.(...) M.(...) NV van 10 juni 2021 waarin bevestigd wordt dat verzoeker geregeld professionele activiteiten uitoefent in België.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag indiende als grensarbeider, zoals bedoeld in artikel 10.1, d), van het Akkoord van 12 november 2019 inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkingsakkoord). Naar luidt van artikel 47/5, §6, tweede lid, van de vreemdelingenwet dienen “*personen die hun recht als grensarbeider hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van een geldig document ter staving hiervan*” het bewijs neer te leggen dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode op het grondgebied als Britse grensarbeider actief waren, een geldig paspoort of een geldige nationale identiteitskaart en een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel het bewijs dat zij zelfstandige zijn.

3.6. Aangezien verzoeker niet in het bezit was van een verblijfstitel voor België (E-kaart, E+-kaart of document voor grensarbeiders) ten tijde van het einde van de overgangsperiode, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de bewijsstukken die vereist zijn krachtens artikel 69*duodecies*, §3, van het vreemdelingenbesluit:

“1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;

2° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 § 4, tweede lid, van de wet, indien zij ouder is dan achttien jaar;

3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op verblijf of het recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1°-3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt

4° voor grensarbeiders, het bewijs dat zij de Britse nationaliteit hadden voor het einde van de overgangsperiode.”

3.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet legaal was tewerkgesteld in België omdat hij door zijn ‘werkgever’ in België nooit in *Dimona* als werknemer werd aangemeld. Het administratief

dossier bevat inderdaad een uittreksel uit de *Dolsis*-applicatie die op 2 juni 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris werd opgevraagd, waaruit blijkt dat verzoeker nooit door zijn werkgever werd aangemeld. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert hieruit dat verzoeker niet heeft aangetoond voor het einde van de overgangsperiode zijn recht op vrij verkeer als grensarbeider te hebben uitgeoefend.

3.8. In zijn middel verwijst verzoeker in de eerste plaats naar de vrije bewijsvoering wat de hoedanigheid betreft in dewelke men gebruik heeft gemaakt van het recht om als 'grensarbeider' actief te zijn. Vervolgens gaat verzoeker in op de afwezigheid van de *Dimona*-aangifte, die het determinerende motief van de bestreden beslissing uitmaakt. Verzoeker geeft aan dat hij een leidinggevende positie inneemt en belast is met het dagelijks bestuur van S.(...) M.(...) NV, hetgeen volgens hem makkelijk kan worden nagegaan op basis van de openbare KBO-gegevens. Zijn specifieke tewerkstellingssituatie vereist dus geen *Dimona*-aangifte, zo meent verzoeker. Verzoeker en de overige leden van het directieteam worden naar Belgisch recht immers als zelfstandigen gekwalificeerd. Naar zijn oordeel ging de verwerende partij onzorgvuldig te werk door wel op eigen initiatief de *Dimona*-aangifte te verifiëren, maar niet te onderzoeken of deze in verzoekers geval vereist was en niet nabij de 'Dienst Internationale betrekkingen' van de RSZ na te gaan of een A1-formulier voorhanden was.

3.9. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

"(...)

Overeenkomstig artikel 69duodecies §3, 1ste lid, 3° van het Vreemdelingenbesluit, dient een Britse onderdaan die op het moment van het indienen van de bijlage 58 niet in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in de hoedanigheid van een Eu-onderdaan in België, voor 31.12.2020 het bewijs leveren van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het Unierecht, zoals bedoeld in artikel 50 §2, 1° tot 5 van het Vreemdelingenbesluit of indien het niet mogelijk is het in artikel 50 §2, 1° - 3° van het Vreemdelingenbesluit bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij één van deze rechten gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker voegt bij zijn aanvraag de volgende documenten:

- *Geldig Brits paspoort,*
- *Brits strafregister met apostille,*
- *Zijn arbeidsovereenkomst met S.(...) M.(...) AG (Zurich),*
- *'Amendment agreement' mbt zijn arbeidsovereenkomst met S.(...) M.(...) AG (Zwijnaarde),*
- *Brief van S.(...) M.(...) NV (Zwijnaarde) dd. 10.6.2021,*
- *'Calendar report' met vermelding van de locatie waar verzoeker werkte voor de jaren 2019 & 2020,*
- *Excel document van het heen en weer reizen tussen Londen en Brussel tussen 4.1.2018 & 29.1.2020.*

Wanneer we echter deze tewerkstelling controleren via navraag bij de databank van de RS (dolsis), dienen we vast te stellen dat verzoeker niet gemeld werd en ook niet terug te vinden is in de RIP-lijst van werknemers van S.(...) M.(...) NV.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een A1 certificaat waaruit blijkt dat verzoeker is onderworpen aan de sociale zekerheid in Verenigd Koninkrijk. De bestreden beslissing dateert van 2 juni 2022.

Gemachtigde kan dan ook niet rekening houden met de documenten die niet terbeschikking waren bij het nemen van de beslissing.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit het onderzoek van de gemachtigde blijkt dat verzoeker niet is gemeld bij Dimona, hetgeen bij wet verplicht is. Op de website van Sociale zekerheid1 staat het volgende vermeld, ik citeer: "De Dimona (Déclaration Immédiate/Onmiddellijke Aangifte) is het elektronische bericht waarmee de werkgever iedere indiensttreding en uitdiensttreding van een werknemer aangeeft bij de RSZ. De Dimona-aangifte is verplicht voor alle werkgevers uit de publieke en de private sector."

Elke werkgever is verplicht om iedere indiensttreding en uitdiensttreding van een werknemer aan te geven bij de RSZ, hetgeen niet het geval is bij verzoeker waardoor we kunnen besluiten dat er geen legaal tewerkstelling is.

Het is niet dat verzoeker een A1-certificaat toevoegt aan zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat verzoeker is onderworpen aan de sociale zekerheid in Verenigd Koninkrijk dat de werkgever geen dimona-aangifte moet doen voor verzoeker!

*De werkgever S.(...) M.(...) NV neemt het blijkbaar niet zo nauw met de sociale wetgeving, gezien geen één van hun directieteam is opgenomen in de riplijst van de werkgever.
(...)"*

3.10. In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij erop dat de *Dimona*-aangifte verplicht is voor elke werkgever uit de publieke en private sector bij indiensttreding en uitdiensttreding van een werknemer. *In fine* beticht de verwerende partij S.(...) M.(...) NV er zelfs van het niet zo nauw te nemen met de sociale wetgeving omdat via de gegevens van de website van het bedrijf werd achterhaald dat geen enkel lid van het directiecomité opgenomen was in het interactief personeelsregister in de *Dolsis*-applicatie. Met de door verzoeker bijgebrachte A1-certificaat kan volgens verweerder geen rekening worden gehouden omdat dit pas na het nemen van de bestreden beslissing werd voorgelegd. Bovendien zou het gegeven dat verzoeker onderworpen is aan de sociale zekerheid in het Verenigd Koninkrijk niet betekenen dat zijn werkgever vrijgesteld zou zijn van een *Dimona*-aangifte.

3.11. De Raad stelt vooreerst vast dat de regelgeving naast het werkgeverattest enerzijds en de KBO-inschrijving (+ attest sociale verzekering) anderzijds, ook "*enig ander bewijs*" toelaat om aan te tonen dat men vóór het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht om als grensarbeider actief te zijn. De verwerende partij volhardt nochtans in haar nota met opmerkingen in haar standpunt dat verzoeker hoe dan ook als werknemer zou moeten opduiken in het interactieve personeelsregister van de *Dolsis*-applicatie (RIP-lijst) en dat er bij afwezigheid van een *Dimona*-aangifte sprake is van illegale tewerkstelling. De stellingname van de verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek van de specifieke (arbeids-)verhouding tussen verzoeker en de vennootschap waarvoor hij actief is. Zoals verzoeker duidelijk aangeeft in zijn middel, kan hij, omwille van de bijzondere aard van zijn functie binnen het bedrijf S.(...) M.(...) NV, naar Belgisch recht onmogelijk als 'werknemer' worden gekwalificeerd. Door te blijven hameren op de afwezigheid van een *Dimona*-aangifte weerlegt de verwerende partij de stelling van verzoeker niet dat hij zijn mandaat van bestuurder binnen de vennootschap als 'zelfstandige' uitoefent. Er is bijgevolg geen *Dimona*-aangifte vereist. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker blijkens het aangeleverde A1-certificaat (Verzoekschrift, bijlage 6) in verschillende (Europese) lidstaten zowel in de hoedanigheid van werknemer als in de hoedanigheid van zelfstandige actief is en als dusdanig onderworpen is aan de Britse sociale zekerheidswetgeving. Zoals verzoeker zelf aanstipt, oefenen alle leden van het directieteam van S.(...) M.(...) NV hun activiteiten uit in een zelfstandigenstatuut. Het behoeft dan ook geen verbazing dat geen enkel lid van het directieteam is opgenomen in het interactief personeelsregister, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vaststelt, aangezien zij allen op zelfstandige basis opereren. De weinig fijnzinnige insinuaties van de verwerende partij betreffende het respect voor de sociale wetgeving door S.(...) M.(...) NV geven blijk van een weinig zorgvuldig onderzoek van verzoekers situatie.

3.12. De bestreden beslissing is behept met een onzorgvuldigheid omdat de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord van verzoeker werd geweigerd zonder na te gaan of hij, gezien zijn specifieke situatie als 'zelfstandige' bestuurder van een bedrijf, al dan niet zijn recht op vrij verkeer als grensarbeider had uitgeoefend.

Het enig middel uit de synthesememorie is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022 waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord werd geweigerd (bijlage 59), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN